

Arrest

nr. 116 145 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. BLOMME, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 13 september 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende op 22 september 2006 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 2 oktober 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 november 2006 een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 juli 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoeker. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 6 december 2007 met nr. 4528 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 15 februari 2008 heeft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van eerste verzoeker de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.6. Verzoekers dienden op 5 mei 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Eerste verzoeker diende op 25 juni 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. Tweede verzoekster diende op 15 oktober 2008 een eerste asielaanvraag in.

1.9. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 30 oktober 2008 een beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde beslissing onontvankelijk werd verklaard.

1.10. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 juni 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoekster.

1.11. De in punt 1.10. vermelde beslissing werd op 15 juli 2009 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingetrokken.

1.12. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 augustus 2009 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoekster. Het bij de Raad ingestelde beroep hiertegen werd verworpen (RvV 9 november 2009, nr. 33.811).

1.13. Tweede verzoekster diende op 30 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.14. Het tegen de in punt 1.10. vermelde beslissing ingestelde beroep werd door de Raad verworpen wegens intrekking van de beslissing (RvV 16 november 2009, nr. 34 207).

1.15. Verzoekers dienden op 18 februari 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 maart 2010 beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag ten aanzien van verzoekers (bijlagen 13quater). Het hiertegen ingestelde beroep werd door de Raad verworpen (RvV 18 juni 2010, nr. 45.074).

1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 april 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.13. vermelde beslissing onontvankelijk werd verklaard.

1.18. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 28 september 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde beslissing onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 20 augustus 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.13. vermelde beslissing ongegrond werd verklaard.

1.20. Verzoekers dienden op 16 januari 2013 een derde asielaanvraag in.

1.21. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 22 januari 2013 beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten B.(...) T.(...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 16.01.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 22.09.2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 25.07.2007 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 06.12.2007 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 18.02.2010 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 09.03.2010 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 16.01.2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene expliciet verklaart dat hij geen bewijzen kan voorleggen om zijn asielrelaas te staven omdat het onmogelijk zou zijn om documenten te verkrijgen aangezien de politieagenten zelf bandieten zouden zijn. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land omdat hun leven nog steeds in gevaar zou zijn. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene via telefonisch contact met zijn broer uit Dagestan vernomen zou hebben dat men steeds in hun huis binnen zou vallen (deuren vernield etc.). Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn moeder een zwakke gezondheid zou hebben gehad en dat ze na het nieuws van hun problemen een hartinfarct gekregen zou hebben en op 07.12.2012 overleden zou zijn. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

- ten aanzien van tweede verzoekster:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten B.(...) Z.(...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 16.01.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 15.10.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.08.2009 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 18.11.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) het beroep verworpen heeft. Overwegende dat betrokkene op 16.01.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet zouden kunnen terugkeren

omdat het leven van betrokkene en haar gezin (met vijf kinderen) in gevaar zou zijn. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat de situatie in hun thuisland Dagestan onstabiel zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar familie nog in Rusland zou wonen, maar dat ze niet altijd veilig zouden zijn. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er mensen zouden binnengevallen zijn in hun huis en alles vernield zouden hebben. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat haar schoonmoeder na een gesprek tussen de echtgenoot van betrokkene en zijn broer te hebben overhoord in verband met 'het binnenvallen in hun huis' onwel geworden zou zijn, waarna ze aan een hartinfarct overleed. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

2.2. Blijkens het rechtsplegingsdossier werden verzoekers opgeroepen met het oog op de gezamenlijke behandeling van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring op grond van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.3. Ter terechtzitting merkt de Raad op dat het beroep omwille van de titel van het verzoekschrift, met name "*Verzoekschrift tot hoger beroep*", op grond van artikel 39/82, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet enkel als een beroep tot nietigverklaring kan worden beschouwd, waardoor verzoekers in de mogelijkheid moeten worden gesteld om conform artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet kennis te geven van hun wens om al dan niet een synthesesamenvatting neer te leggen. De verzoekende partijen werd gevraagd of zij gebruik wensten te maken van deze mogelijkheid ter vrijwaring van hun rechten van verdediging, doch zij gaven uitdrukkelijk te kennen aan deze mogelijkheid te verzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, machtsoverschrijding en van de "*algemene beginselen van behoorlijk bestuur*". Verzoekers zetten hun betoog als volgt uiteen:

"De artikelen 48/2 tem. 4 en 49 VW omschrijven de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming.

Het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, schendt deze regelen kennelijk inhoudelijk.

Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.

Onjuiste verklaringen leiden niet noodzakelijk tot ongegrondheid (Zie H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le status de Réfugié, HCR, Genève, 1992, nr. 199, p. 52).

Verschillende verklaringen kunnen elkaar uiteraard aanvullen.

Het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben geleverd lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken betekent niet dat er een tegenstel-ling is met het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (RVS, 03.08.2001, nr.

98.160, Dimole / CGVS).

Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf (RVS, nr. 79.209, 01.03.1999).

In casu is geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat verwerende partij er zich toe beperkt heeft tot het verwijzen naar het feit dat er reeds een asielaanvraag was ingediend geworden, en deze reeds was afgewezen.

Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op een voorheen gemaakte beoordeling in hoofde van verwerende partij, waarbij echter geen rekening kon gehouden worden met tal van bewijsstukken die verzoeker thans wel kan aanbrengen.

Toen hij zijn eerste asielaanvraag indiende en ook lopende deze procedure had verzoeker deze stukken nog niet in zijn bezit, kon hij ze ook niet in zijn bezit hebben om-
dat zij dateren van na deze procedure.

Het is ook totaal niet correct om wanneer de asielzoeker stukken voorlegt ter ondersteuning van de door hem geuite vrees voor vervolging, zomaar zonder enig onderzoek ten gronde gaat oordelen net alsof de voorlegging van stukken niet relevant zou zijn.

De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding (RVS, nr. 58.328, 23.02.1996).

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dat dit niet gebeurd is in casu.

Dat verzoeker ondertussen bijkomende stukken bekwamen die zij thans in het kader van de procedure voor uw zetel voorleggen, meer bepaald :

- een kennisgeving van een oproeping naar een verhoor + vertaling gericht persoonlijk aan verzoeker
- een lijst van Memorial Human Rights Center met personen die alle verdwenen en/of gedood zijn in het land van herkomst

Dat in dit verband duidelijk is dat de asielaanvraag van verzoeker op basis van deze nieuwe informatie een onderzoek ten gronde verdient en niet zomaar kan afgewezen worden.

Dat uit deze bijkomende informatie blijkt dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren.

“Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.” (VAN HEULE, o.e., nr. 106).

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

“Que, pour qu'une persecution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht door het feit dat de nieuwe informatie inzake vervolgingen niet worden in rekening gebracht bij het beoordelen of verzoekster effectieve verwijderbaar is uit het land.”

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers een oproeping voor verhoor en een vertaling uit het Russisch toe, alsook een document van het Memorial Human Rights Center en een lijst met personen afkomstig van <http://materi-dagestana.nethouse.ru>.

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van het redelijkheidsbeginsel, machtsoverschrijding en *“algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”* Onder *“middel”* dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekers laten na om uiteen te zetten welke algemene beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en op welke wijze de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel zouden schenden en er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

3.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het (oude) artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalde het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

(Oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die (oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkte zich in het kader van (oude) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker noch tweede verzoekster bij hun derde asielaanvraag documenten voorlegde. Eerste verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op 22 januari 2013 naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag het volgende:

“Uw hoeveelste aanvraag is dit?

3^e AA, niet teruggekeerd.

Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag?

We kunnen in geen geval terugkeren naar ons land, omdat ons leven nog steeds in gevaar is. Ik kan geen bewijzen voorleggen. Het is onmogelijk om daar bewijzen te verkrijgen. De politieagenten zijn zelf bandieten.

Ik heb enkele maanden geleden telefonisch contact gehad met mijn broer die in Dagestan. Hij vertelde dat er steeds binnengevallen wordt in ons huis. Ze zijn onlangs ook nog binnen gevallen. Deuren werden vernield, etc. Over dit gesprek heb ik verteld tegen mijn broer die in België woont.

Mijn moeder heeft toevallig hierover gehoord. Haar gezondheid was al zwak van voordien. We wilden haar van de problemen proberen te beschermen; Toen mijn moeder dit gesprek gehoord heeft, werd ze onwel. Het werd steeds erger. Na een tiental dagen heeft ze een hartinfarct gekregen en na anderhalve maand is ze daaraan bezweken. Op 07.12.2012 is mijn moeder overleden.”

Tweede verzoekster verklaarde tijdens haar gehoor op 22 januari 2013 naar aanleiding van haar derde asielaanvraag het volgende:

“Uw hoeveelste aanvraag is dit?

3^e AA, niet teruggekeerd.

Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag?

We kunnen niet terugkeren, omdat ons leven in gevaar is. Ik heb 5 kinderen. Ik ben heel bang voor hun leven. Ondanks het feit dat we het nu niet breed hebben, ben ik toch zeker van hun veiligheid. Mochten we in ons land veilig zijn, zou ik nooit in België blijven leven. Het leven in ons thuisland is onstabiel. Mijn familie woont daar, maar ze zijn ook niet altijd veilig.

Mijn schoonmoeder heeft een gesprek tussen mijn man en zijn broer gehoord van wat er in Dagestan in ons huis is gebeurd. Er vielen mensen binnen en ze hebben alles vernield in ons huis daar. Na dit gesprek is mijn schoonmoeder onwel geworden en na een tiental dagen werd ze opgenomen in het ziekenhuis met een hartinfarct. Nadien is ze dan overleden.”

3.7. In de bestreden beslissing die in hoofde van eerste verzoeker werd genomen, werd naar aanleiding van zijn verklaringen het volgende gesteld: *“(…) Overwegende dat betrokkene expliciet verklaart dat hij geen bewijzen kan voorleggen om zijn asielrelaas te staven omdat het onmogelijk zou zijn om documenten te verkrijgen aangezien de politieagenten zelf bandieten zouden zijn. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land omdat hun leven nog steeds in gevaar zou zijn. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene via telefonisch contact met zijn broer uit Dagestan vernomen zou hebben dat men steeds in hun huis binnen zou vallen (deuren vernield etc.). Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn moeder een zwakke gezondheid zou hebben gehad en dat ze na het nieuws van hun problemen een hartinfarct gekregen zou hebben en op 07.12.2012 overleden zou zijn. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. (…)*”

In de bestreden beslissing die in hoofde van tweede verzoekster werd genomen, werd naar aanleiding van haar verklaringen het volgende gesteld: *“(…) Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet zouden kunnen terugkeren omdat het leven van betrokkene en haar gezin (met vijf kinderen) in gevaar zou zijn. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat de situatie in hun thuisland Dagestan onstabiel zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar familie nog in Rusland zou wonen, maar dat ze niet altijd veilig zouden zijn. Overwegende dat deze*

informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er mensen zouden binnengevallen zijn in hun huis en alles vernield zouden hebben. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat haar schoonmoeder na een gesprek tussen de echtgenoot van betrokkene en zijn broer te hebben overhoord in verband met 'het binnenvallen in hun huis' onwel geworden zou zijn, waarna ze aan een hartinfarct overleed. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. (...)"

3.8. Verzoekers geven in hun verzoekschrift een theoretische uiteenzetting over een aantal elementen aangaande het statuut van vluchteling, de zorgvuldigheidsverplichting en het motiveringsbeginsel. Deze beschouwingen kunnen echter geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen omdat ze niet worden betrokken op de concrete motieven ervan.

3.9. In de bestreden beslissingen wordt geen standpunt ingenomen over de behoefte aan internationale bescherming van verzoekers, maar wordt slechts vastgesteld dat zij bij hun derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens hebben aangebracht in de zin van (oud) artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, omdat dit behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers kunnen de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren.

3.10. De Raad stelt vast dat verzoekers de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hun verklaringen over de problemen in hun land van herkomst teruggaan op hun initiële vluchtmotieven en dat zij hun huidige beweringen niet kunnen staven, niet betwisten. De gemachtigde van de staatssecretaris kon dus geldig concluderen dat de blote beweringen geen ander licht wierpen op de eerder genomen beslissingen naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen waardoor verzoekers geen "nieuwe gegevens" hadden aangebracht *"met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980"*. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens immers ook nagaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5672 (c)).

3.11. Voor zover verzoekers zich baseren op de stukken die zij thans als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (verzoekschrift, bijlage 2 en 3), merkt de Raad op dat verzoekers op grond hiervan niet kunnen stellen dat hun asielaanvraag een nieuw onderzoek ten gronde verdient. Nergens uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers deze stukken aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris zouden hebben voorgelegd. Bijgevolg kunnen verzoekers de gemachtigde van de staatssecretaris ook niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden en deze niet te hebben onderzocht, hetgeen zij trouwens bevestigen waar zij stellen dat zij de stukken nog niet konden voorleggen omdat zij dateren van na de procedure. De Raad treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet op als annulatierechter en dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

3.12. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN